

Ce înseamnă Crăciunul pentru tine? – Dirk Schürmann

Versete călăuzitoare: Luca 2.1-20

Luca 2.1-20: Dar a fost că, în zilele acelea, a ieșit un decret de la Cezar August, ca să se facă un recensământ pe tot pământul locuit. Recensământul acesta s-a făcut prima dată pe când era Quirinius guvernator al Siriei. Și toți se duceau ca să fie înscriși, fiecare în cetatea lui; și s-a suit și Iosif din Galileea, din cetatea Nazaret, spre Iudeea, în cetatea lui David, care se numește Betleem, pentru că el era din casa și din familia lui David, ca să se înscrie împreună cu Maria, care era logodită cu el, ea fiind însărcinată. Și a fost că, pe când erau ei acolo, s-au împlinit zilele ca ea să nască; și L-a născut pe Fiul ei cel întâi-născut și L-a înfășat în scutece și L-a culcat în iesle, pentru că nu era loc pentru ei în han. Și în ținutul acela erau păstori, stând în câmp și făcând de strajă, noaptea, la turma lor. Și, iată, un înger al Domnului a stat deodată lângă ei și gloria Domnului a strălucit împrejurul lor și ei s-au temut cu mare teamă. Și îngerul le-a spus: „Nu vă temeți; pentru că, iată, vă aduc o veste bună, de mare bucurie, care va fi pentru tot poporul; pentru că astăzi, în cetatea lui David, vi s-a născut un Mântuitor, care este Hristos Domnul. Și acesta vă este semnul: veți găsi un Prunc înfășat în scutece și culcat în iesle“. Și deodată a fost împreună cu îngerul o mulțime de oștire cerească, laudând pe Dumnezeu și spunând: „Glorie lui Dumnezeu în cele preainalte și pe pământ pace, în oameni bună plăcere!“ Și a fost că, după ce îngerii au plecat de la ei în cer, păstorii au zis unii către alții: „Să mergem deci până la Betleem și să vedem lucrul acesta care a avut loc, pe care Domnul ni l-a făcut cunoscut“. Și au venit în grabă și i-au găsit și pe Maria și pe Iosif și Pruncul culcat în iesle. Și, după ce L-au văzut, au făcut cunoscut cuvântul care le fusese spus despre acest Copilaș. Și toți cei care auzeau se mirau de cele spuse lor de către păstori. Dar Maria păstra în minte toate cuvintele acestea, cumpănindu-le în inima ei. Și păstorii s-au întors, glorificându-L și laudându-L pe Dumnezeu pentru toate câte au auzit și văzuseră întocmai cum li se spusese.

Ce înseamnă Crăciunul pentru tine?

Crăciunul are o semnificație specială pentru majoritatea creștinilor și chiar și pentru majoritatea agnosticilor. Nu numai că el asociază ultimele zile ale anului cu un moment special de părtășie în familie, sau cel puțin cu gândul la aceasta - nu, prin omniprezentele scene ale nașterii și colinde de Crăciun se păstrează viu și gândul la nașterea Domnului Isus. Cu toate acestea, trebuie să ne punem întrebarea serioasă: câți oameni sunt cu adevărat impresionați de ceea ce s-a întâmplat la Betleem în acea perioadă. Această întrebare trebuie să și-o pună și cei care, din cauza comercializării Crăciunului, din păcate prea evidentă, și a originilor sale păgâne, ignoră această sărbătoare (poate că oferirea de cadouri este scutită de acest lucru). Și cei care spun: noi sărbătorim Crăciunul, Paștele și Rusaliile împreună în fiecare duminică, ar trebui să se întrebe dacă au avut cel puțin o zi în anul trecut, în care emoția întrupării, a devenirii Om a Mântuitorului nostru laudat a fost atât de mare încât au ajuns să se închine lui Dumnezeu. Nici măcar nu vreau să vorbesc despre celelalte 51 de duminici.

Când a fost ultima dată când ai fost cu adevărat mișcat de faptul că marele Dumnezeu S-a făcut Om, S-a smerit pe Sine Însuși astfel încât a devenit un Copilaș într-o iesle, că Cel care într-o zi va înfășura cerul și pământul ca o haină (Evrei 1.12) a fost înfășat în scutece când era Copil? Ioan vorbește despre aceasta în prima sa scrisoare și o introduce cu această minune: „Ce era de la început, ce am auzit, ce am văzut cu ochii noștri, ce am contemplat și ce au pipăit mâinile

noastre, cu privire la Cuvântul vieții (și viața a fost arătată; și noi am văzut, și mărturisim, și vă vestim viața veșnică, care era la Tatăl și care ni s-a arătat)”. (1 Ioan 1.1,2) Din lumea veșniciei înainte de timp, a venit pe acest pământ o Persoană care în Persoana Însăși se arată ceea ce caracterizează sfera de comuniune dintre Tatăl și Fiul în veșnicie, viața veșnică. Aceasta este ceea ce noi oamenii putem auzi, vedea, privi și chiar atinge. Ce har al lui Dumnezeu, că El S-a arătat astfel creaturilor Sale. Asta este ce s-a întâmplat în Betleem atunci.

Momentul nașterii lui Isus

Ce timp era atunci când a avut loc această naștere? Aici nu ne interesează dacă această naștere a avut loc în octombrie sau în decembrie. Nu dorim să analizăm acest lucru acum (pentru aceasta a se vedea articolul „[Nașterea Domnului în octombrie](#)”). Pe noi ne interesează mai mult momentul în care, conform cu Galateni 4.4, „a venit împlinirea timpului” și Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Său „născut din femeie”.

Deja primul verset al capitolului nostru din evanghelia după Luca 2 ne arată cine era la conducere în Palestina în timpul acela: nu era un împărat al lui Israel, ci împăratul Augustus, domnitor peste Imperiul Roman, care trebuia să poruncească, iar la Ierusalim era pe tron un descendent al lui Esau, Irod. Adevăratul moștenitor al tronului, Iosif, era tâmplar într-un sat din Galileea. Canaan, țara promisă poporului lui Israel, era ocupată de romani. Așa arăta în exterior la acea vreme. Și în interior? Cum arăta acolo? Strigau oare iudeii după Mesia cel promis? Îl implorau pe Dumnezeu și se rugau lui Dumnezeu să-L aducă în sfârșit pe Mântuitorul?

În pasajul paralel din evanghelia după Matei 2.4 citim că, cărturarii – deci, cei care erau încă cei mai apropiați de Cuvântul lui Dumnezeu - știau foarte bine unde urma să se nască Împăratul promis, dar nici măcar sosirea surprinzătoare a magilor de la Răsărit, care văzuseră steaua Mântuitorului promis și au venit să-L caute, nu i-a făcut să facă un pas spre Betleem pentru a-L vedea ei înșiși pe Mântuitorul. Era ca la David. Nici el nu fusese cerut și nici nu fusese așteptat. Până și propriul său tată îl uitase. La fel și aici nu există interes pentru Mesia. Aceasta a fost atitudinea generală. Cu toate acestea, Dumnezeu pune în mișcare tot pământul, atunci când El plănuiește să Îl arate pe Fiul Său. În acest scop, se folosește de decretul împăratului Augustus. De fapt, era vorba doar de a-i determina pe Iosif și pe Maria să meargă la Betleem. De aceea, acest decret a trebuit să fie emis probabil (Luca 2.2) cu câțiva ani înainte ca să aibă loc recensământul propriu-zis. Acest lucru arată că nu Augustus este la lucru aici, ci Dumnezeu. Dumnezeu ar fi putut să-i aducă pe Maria și pe Iosif la Betleem în alt mod, însă, punându-i pe toți în mișcare în acest moment, El dă un semn special: că aici se întâmpla ceva care îi privea pe toți – „și toți se duceau” (Luca 2.3).

Cerul este interesat

Chiar dacă pe pământ nu exista interes pentru Mesia, cerul era interesat. A fost chiar mai real decât atunci când Domnul i-a spus lui Moise: „Am văzut asuprirea poporului Meu ... și am auzit strigătele pe care le scoate ..., căci îi cunosc durerile. Și M-am coborât ca să-l scap” (Exodul 3.7,8). Evanghelia după Luca ne arată în mod deosebit cum Dumnezeu vine la om în har suveran. De aceea, totul aici începe din cer. Aici nu găsim vise și viziuni ca în Evanghelia după Matei. În evanghelia Luca nimic nu pornește de pe pământ. Îngerii vin din ceruri. Acum venise timpul ca Dumnezeu să-L descopere pe Omul al doilea. Desigur că au existat și alți oameni după Adam. Dar toți erau făcuți din același material ca și Adam. Cu toții erau păcătoși. Dar Omul al doilea este din cer (1 Corinteni 15.47). El este un Om de un rang cu totul nou și vedem

că, de îndată ce acest Om este acolo, nu poate fi altfel decât că oștile cerești își fac cunoscută bucuria. Acest om ne leagă direct cu cerul.

Circumstanțe umile

Omul natural nu s-ar fi așteptat niciodată să vadă cea mai mare acțiune a lui Dumnezeu tocmai acolo unde slăbiciunea era cea mai mare și sărăcia cea mai evidentă. Când Dumnezeu vine cu cel mai mare Dar al Său, nu Îl descoperă în palatul cezarului din Roma, nici în casa împăratului din Ierusalim, nici cărturarilor și fariseilor din sinagogă, ci simplului tâmplar Iosif și soției sale Maria, care puțin mai târziu au adus jertfa săracilor. Revelația a fost făcută păstorilor, care îndeplineau una dintre cele mai neînsemnate slujbe la acea vreme. Dar tocmai aceasta este înțelepciunea lui Dumnezeu, că El dezvăluie bogăția nespus de mare a harului Său tocmai acolo unde devine vizibilă sărăcia noastră. El Îl dă ca Dar pe puternicul Mântuitor acolo unde slăbiciunea noastră este vizibilă. Dar numai credința putea să recunoască lucrarea lui Dumnezeu.

Hanul

Cum va fi primit acum Darul minunat al lui Dumnezeu, Mântuitorul Său? Ceea ce se întâmplă aici, în Betleem, este simptomatic pentru ceea ce avea să se întâmple în continuare. În han nu este loc pentru Hristos. Cu siguranță că proprietarul hanului nu era mai rău decât oricine altcineva. Așa este pe pământ, fiecare primește în funcție de cât poate plăti. După acest standard, pentru Maria, Iosif și Copilul nenăscut nu era posibil alt loc, decât ieslea, care se afla în afara hanului. Nu era niciun profit de făcut aici. (Din nefericire, acest lucru se întâlnește chiar și astăzi în unele predicări ale Evangheliei, când este vorba de a arăta omului cum i se poate îmbunătăți situația lui pământească dacă acceptă mântuirea, pentru că altfel omul nu este dispus să accepte Evanghelia. Acest lucru nu înseamnă că situația noastră nu se poate îmbunătăți. Dar nu acesta ar trebui să fie scopul, altfel nu vom fi capabili să recunoaștem Darul lui Dumnezeu). Ceea ce s-a întâmplat aici, la Betleem, în han, este ceea ce caracterizează și lumea în general. Acolo nu este loc pentru Hristos. Dar se merge chiar mai departe. Acest han este, de asemenea, o imagine a propriei noastre inimi. Chiar dacă acum L-am primit pe Hristos, a fost un timp când nici la noi nu era loc pentru Hristos. Cum se poate ajunge ca undeva să fie loc pentru El, ca cineva să devină interesat de Hristos? Ioan 3.27 ne dă răspunsul. Trebuie să-i fie „dat din cer”. Păstorii sunt un exemplu în acest sens.

Păstorii

Deci, când Dumnezeu alege oameni care să fie martori ai mesajului Său și să asculte anunțul referitor la Darul Său, El nu alege cărturari, așa cum am spus deja, ci păstori săraci și umili. Alegerea Lui nu se bazează pe ceea ce avem, ci pe ceea ce avem nevoie. Acolo unde noi nu avem nimic de oferit, El vrea să-Și mărească harul, iar acolo unde ne este dezvăluită nenorocirea noastră, El vrea să dăruiască îndurare. Acestor păstori li se spune acum din cer că Dumnezeu a trimis un Mântuitor din cer. Darul lui Dumnezeu cuprinde mult mai mult decât mântuirea. Cu toate acestea, primul și cel mai important lucru, de care are nevoie omul, este mântuirea, pentru că el este pierdut, și toate celelalte binecuvântări nu i-ar fi de niciun folos dacă nu ar primi mântuirea. Această mântuire nu este doar pentru păstori, ci pentru tot poporul. Chiar dacă doar păstorii au inimi receptive, Dumnezeu nu-Și limitează mântuirea doar la câțiva. Este pentru tot poporul lui Israel, dar nu numai pentru el. Același capitol 2 ne arată că acest Copil trebuia să

fie „Lumina care să lumineze neamurile” (Luca 2.32). Mântuitorul lui Dumnezeu a venit pentru întreaga omenire.

Cântarea de laudă a îngerilor

Sunt lucruri minunate, pe care îngerii le vestesc aici. Dar cum pot ei spune astfel de lucruri! „Glorie lui Dumnezeu în cele preainalte” - poate că încă mai putem înțelege acest lucru. Dar „pace pe pământ”? Unde, chiar și astăzi, două mii de ani mai târziu, există încă atâtea războaie și atâtea lipsă de pace? Și cum poate Dumnezeu să aibă „bună plăcere de oameni”? Toate acestea s-au împlinit în acel Copilaș culcat în iesle. Dar să ne preocupăm mai atent cu elementele individuale ale acestei laude a îngerilor.

1. Glorie lui Dumnezeu în cele preainalte

Chiar dacă primul lucru important pentru om este mântuirea, există totuși ceva mult mai înalt legat de venirea Domnului Isus, iar ceea ce este mai înalt ne este prezentat aici mai întâi. Este vorba despre glorificarea lui Dumnezeu. Cum a fost glorificat Dumnezeu prin acest Om care S-a născut acum? În Psalmul 22 citim că pentru El a fost adevărat încă de la naștere că Dumnezeu era Dumnezeul Lui, că S-a încrezut în Dumnezeu încă din pântecul mamei. Noi nu ne putem imagina cum a fost aceasta, dar Cuvântul lui Dumnezeu spune acest lucru. Apoi, când auzim despre Domnul Isus la vârsta de doisprezece ani, citim că El a spus: „Nu știați că trebuie să fiu în cele ale Tatălui Meu?” (Luca 2.49). Și cum, în cei trei ani de slujire, Domnul Isus a slăvit pe Dumnezeu în tot ceea ce a făcut!

Dar cea mai mare glorificare a avut loc pe crucea de pe Golgota. Acolo Dumnezeu a fost glorificat de Domnul Isus cu privire la păcat. Prin ceea ce Dumnezeu era dezonorat foarte mult și cu care măreția Lui a fost contestată, devenea acum ocazia de a-L glorifica pe Dumnezeu dincolo de orice măsură. Păcatul a pus la îndoială gloria lui Dumnezeu. Era Dumnezeu cu adevărat un Dumnezeu al dragostei? Era El cu adevărat drept? Ar aduce El cu adevărat moartea ca plată a păcatului? Toate aceste întrebări s-au pus deja în Grădina Eden, iar acum, la Golgota, Domnul Isus a răspuns la ele într-un mod minunat. Niciodată până acum gloria lui Dumnezeu nu a ieșit la lumină ca acolo. Și niciodată nu va mai exista ocazia ca ea să iasă la iveală așa cum s-a întâmplat acolo. Aici, marele, imensul beneficiu, pe care îl avem de pe urma Golgotei, a fost combinat cu glorificarea lui Dumnezeu. Acum pot spune: nu numai că sunt curățat de orice vină, dar și Dumnezeu cel sfânt a fost glorificat în legătură cu tot ceea ce am făcut și cu tot ceea ce sunt. Și prin această lucrare există și pentru noi posibilitatea de a-L glorifica pe Dumnezeu prin viața noastră, prin umblarea noastră, adică de a putea mări gloria Lui. Nu degeaba suntem îndemnați: „Glorificați deci pe Dumnezeu în trupul vostru!” (1 Corinteni 6.20).

2. Pace pe pământ

Această pace, așa cum am spus deja, a fost asigurată în Copilul din iesle. La Domnul Isus nu a existat niciun element perturbator, care să-I întunece cumva relația cu Dumnezeu. Fiecare dorință, pe care o avea, era în armonie cu Dumnezeu. Astfel, chiar și în cele mai dificile împrejurări, El putea vorbi despre „pacea Mea” și când cetățile, în care făcuse cele mai multe minuni, Îl respingeau, putea spune în deplină pace: „Da, Tată, pentru că așa a fost plăcut înaintea Ta” (Matei 11.26). În aceasta, El era singur. Și totuși, El a putut spune: „Vă las pacea; vă dau pacea Mea” (Ioan 14.27). Prin lucrarea Sa pe cruce, El a pus temelia pentru ca și noi să avem pace, pace cu Dumnezeu, pace între frați și surori, pace chiar și în circumstanțe. Și dacă luăm jugul Lui asupra noastră, atunci chiar și în împrejurări potrivnice putem spune: Da, Tată!

Cu regret, omul carnal nu este înclinat să renunțe la voința sa. Carnea este încă în noi și de aceea ne este atât de greu să ne punem sub jugul voii lui Dumnezeu. Cu regret, la noi nu este așa cum a fost la Domnul Isus, că nu a existat niciodată un element care să intervină între noi și Tatăl nostru. Potrivit poziției, într-adevăr este așa, Dumnezeu ne vede în Hristos și, prin urmare, nu mai există nimic tulburător pentru El, dar noi putem, prin faptul că nu păstrăm carnea în moarte, să permitem ca un nor să tulbure relația noastră cu Tatăl nostru. Cât de atenți ar trebui să fim, ca astfel de nori să dispară repede! Cum ar trebui, cât depinde de noi, să depunem toate eforturile pentru a ne asigura că nimic nu tulbură pacea dintre noi ca frați și surori. Dacă există ceva, care ne permite să eliminăm o neînțelegere, ar trebui să o facem. Adunarea lui Dumnezeu ar trebui să fie în primul rând un loc în care pacea este deja vizibilă pe pământ (Efeseni 4.3). Dumnezeu, spus plin de respect, nu dorește să aștepte atât de mult, până când acest lucru va deveni o realitate vizibilă în Împărăția milenară a păcii pe tot pământul. Atunci nu vor mai fi războaie, săbiile vor fi transformate în brăzdare de plug, când Prințul Păcii va domni. Atunci tot acest arsenal teribil de arme, cu care se poate distruge pământul de nenumărate ori, nu va mai exista.

Încă o scurtă remarcă asupra contrastului dintre acest pasaj din Scriptură și Luca 19.38: Ierusalimul nu cunoscuse lucrurile, care erau pentru pacea sa, iar din acel moment pacea trebuia să fie „în ceruri”, nu „pe pământ”. Domnul avea să fie în curând respins; de acum înainte nu va mai fi pace pe pământ, ci în ceruri, pentru că acolo era Isus. Astfel, programul universal al „păcii pe pământ” este suspendat până când El va reveni pentru a-Și instaura Împărăția.

3. Bună plăcere de oameni

S-ar putea traduce și prin: „în oamenii bunei plăceri”. Timp de mii de ani, Dumnezeu a privit pământul de sus, iar ceea ce a văzut este descris în Psalmul 14: „Domnul a privit din cer spre fiii oamenilor, ca să vadă dacă este vreunul cu pricepere, care-L caută pe Dumnezeu. Toți s-au abătut, toți s-au stricat; nu este niciunul care să facă binele, nici unul măcar.” Dar acum, în sfârșit, exista un Om, la care cu totul era altfel. Dumnezeu avea plăcere desăvârșită de El. El arată clar acest lucru acum, aici, la naștere; El arată acest lucru la Iordan, după treizeci de ani de viață ascunsă, și arată acest lucru pe Muntele Transfigurării, după ani de slujire: „Acesta este Fiul Meu Preaiubit, în care Mi-am găsit plăcerea”.

Când omul s-a arătat cine este el în carnea lui, citim că Dumnezeu S-a căit că l-a făcut. Ferestrele cerului s-au deschis și un potop de judecată s-a revărsat. Toți oamenii au fost nimiciți (cu excepția celor opt oameni din corabie). Când cel de-al doilea Om Se arată public, citim: „În Tine Mi-am găsit plăcerea”. Și din nou cerurile se deschid. Și acum se coboară tot contrariul a ceea ce se coborâse atunci - nu potop de judecată, ci Duhul Sfânt Se coboară și, ca urmare, o binecuvântare măreață este pregătită pentru omenire. Dar ceea ce odinioară se aplica doar lui Hristos, se aplică – ah!, minune a harului și înțelepciunii lui Dumnezeu - astăzi și nouă. Prin moartea lui Hristos nu mai suntem legați cu Adam, ci înaintea lui Dumnezeu suntem legați cu Hristos. Toți suntem „dintr-Unul” (Evrei 2.11), am fost „făcuți plăcuți în Cel Preaiubit” (Efeseni 1.6) și făcuți fii ai lui Dumnezeu pentru El Însuși, după „buna plăcere a voii Sale” (Efeseni 1.5). Ce stimulent ar trebui să fie acest lucru pentru noi, pentru a fi și noi practic „plăcuți Lui” (2 Corinteni 5.9) și pentru a sluji „plăcuți lui Dumnezeu” (Evrei 12.28).

Preamărirea adusă de păstori

Gloria Domnului, care strălucea în jurul îngerilor și mesajul îngerilor i-au impresionat atât de mult pe păstori, încât au uitat complet de situația în care se aflau și s-au repezit imediat la iesle, pentru a-L vedea pe acest Mântuitor al lui Dumnezeu. Și care a fost rezultatul? „Păstori s-au

întors, glorificându-L și laudându-L pe Dumnezeu pentru toate câte auziseră și văzuseră întocmai cum li se spusese.”

Dar noi ce facem? Preocuparea noastră cu Crăciunul - și acum mă întorc la întrebarea de la început - ne face ea să avem o astfel de impresie despre gloria acestui Dar de nespus al lui Dumnezeu (2 Corinteni 9.15) și despre Dumnezeul care a dat acest Dar, încât să-L glorificăm pe Dumnezeu și să-L laudăm?